

Vidle

Houska

Brambora

Alaman

Kefa

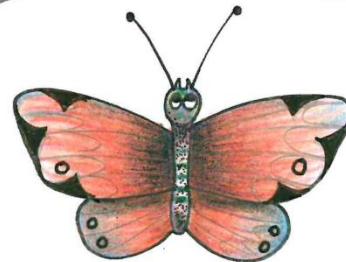
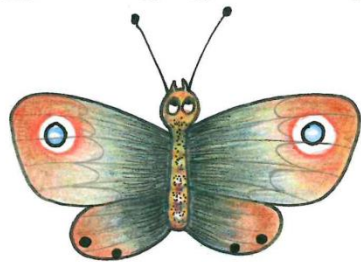
Gambač

Juma

Heřmanka

Z. M. CHOTUTICKÝ

PRČOVSKÁ DOMOBRAHA

Z. M. CHOTUTICKÝ

PRČOVSKÁ DOMOBRAŇA

Copyright

Autor: Z. M. Chotutický

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-112-7 (ePub)

978-80-7512-113-4 (mobipocket)

978-80-7512-114-1 (pdf)

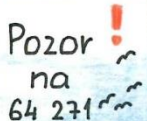

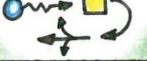

ZROD A ZÁNÍK GENERÁLMAJORA J. K

Náš velitel útvaru 232425/26 nebyl jen tak nějaký hej počkej. Chlap jak řemen, z každého póru těla vyzařovala neochvějná disciplína, kterou tvrdě vyžadoval od sebe i druhých. Jedna věc mu dělala náramně dobře. To, když mohl občas některého svého podřízeného pořádně vyjančit nenápadnou poznámkou, že jeho kamarád je vojenský prokurátor. Přitom přimhouřil oči a pozoroval, jak se dotyčný začíná potit, obzvláště, neměl-li čisté svědomí. To bylo blaho! Nižší šarže nasazovaly již ve vzdálenosti 50m pozdravný krok a poté, když generála minuly, prsty přilepené na kšiltu čepice, zem duněla, půlky stažené až do křeče, vyšlapovaly pro jistotu ještě dalších 50m. Kdyby nebyla kasárna oplocena a nebály se průšvihu, jistě by se raději plížily okolními polmi, i kdyby si pak měli znovu leštit boty. Někteří jedinci nosili v pouzdře na pistoli kartáč na boty s přilepenou pažbou, aby to bylo nenápadné. Nikdo se ale k takovému činu neodhodlal. Někteří nasazovali k pozdravu i v případě, když se blížili k rohu nějaké budovy, ve strachu, co kdyby se tam za rohem zjevil jejich velitel. Jo, autorita je autorita.

Kdepak, generál J. K. nebyl žádná vazelína. Nebyl sice ani žádný švihák, ale uniforma mu padla, jako by se s ní narodil a jak rostl, rostla s ním. Stěny jeho kanceláře byly posety nástěnkami a tabulkami všeho druhu a v množství různých zkratk, čísel a poznámek se nikdy nikdo nevyznal. Jeden neopatrný človíček kdesi utrousil, že slyšel generála, jak se vytahuje, že ani on se již v těch záznamech nevyzná, ale to byl zlitý jak carský důstojník. Netrvalo dlouho a náš pan Neopatrný dostal povolávací rozkaz na cvičení, neboť nechápal, že tabulka je základ života a ještě k tomu prozradil vojenské tajemství, jelikož není dobré, aby se některý nepřítel státu dozvěděl, že náš velitel má všechno dobře zorganizované a tudíž je tuhý protivník, který nemá slabiny ve velení. K tomu byl začátek února a mrzlo, jen praštělo. Holt chybami se člověk učí.

KDO NEMÁ TABULKU – STOJÍ ZA PRD!!!

TÝDEN: 27

	6° 9°	9° 12°	12° 15°	15° 18°	18° 21°	21° 24°	24° 03°	03° 06°
PO		Školení 	 3,8,1 		Buzerace Rajóny	LÍDA 	Poplach 01 ²⁵ hod.	Znova 03 ¹⁰ hod.
ÚT			 	1x pochvala 5x 	Kontrola č. 28,30,32,40	44 A 71 ve 21 ²⁰ X XXX	LÍDA 1x !!!	
ST		Vyřasovat patrony (2 BEDNY)	AX 3821 	Manévry 24,26	Sanace těla 19°-19 ³⁰	Návštěva hampejzu (Vybrat prachy)	0.12 1.48 5,232	
ČT	Pozor na 64 271 	Zavřít voj.Brabce	 Zjistit kam za jede			722454527 22°	 2° 24° Cvičný poplach	
PÁ		Udělování puntíků 	FC-21 	Macek V. 	51921 	LÍDA 1x 	Kontrola basu 	Sen č.1
SO	LÍDA 2x 7°	Pochod 10km 	Vezmi Ck 29A + 3x 		Volat Lize 			Sny č.2,7
NE	ÚKLID DOMA SAKRA	 N Meda+JS h. 21-B2	 27x 3x 		 C-20 ⁴⁵	Přepadové kontroly → pojeb	Ještě se neví. 	Založení nové tabulky na týden 28 Připravit - HODNĚ -

Nade dveřmi visel velký nápis: „ KDO NEMÁ TABULKU, STOJÍ ZA PRD! “ A to písmeny velkými přesně jedenáct centimetrů. Doma měl také tabulku, ale její vyplňování měla na starosti manželka, kromě jiných důležitých povinností. Ráno musela vstát v půl šesté a osm minut. Těsně před úderem šesté vyhlašovala budíček a vzápětí nástup na rozcvičku. Generál vyskočil a pelášil na zahradu, samozřejmě do -10st. do půl těla, při nižších teplotách si povolil navléknout tričko s krátkým rukávem. Pozemek měli rozlehlý a než ho třikrát oběhl, měl jazyk na vestě. Ovšem, jako správný tvrd'ák to nevzdával. Popadl polní lopatku a cvičně se zakopal jako ležící střelec. Poté se osprchoval hadicí a šupky na snídani. Manželka zatím udělala rajóny a nahlásila veliteli: „ Rajóny vykonány, večer bude tlačěnka s cibulí! Příjemný den a ať se Ti dnes podaří někoho hezky zbuzerovat! “ Generál zavelel: „ Ženo má, pohov, volno nashledanou! “ Poté si připnul vyznamenání a po vojensku třísknul dveřmi.

Manželka zapsala do tabulky zjištěné údaje: čas, za který oběhl zahradu, za jak dlouho a jak hluboko se zakopal. To vše pečlivě červenou fixou velikosti 6. Do svého deníčku si zanesla poznámku: Je to blbec, zahradu už máme rozrytou, jako by tam řádilo sto krteků. Dnes se zakopal v záhoně s ředkvičkami. Ty poškozené mu dám do salátu, když si je vyryl. Jdu na rajs.

Ačkoliv měla o manželovi své mínění, se kterým se nedalo dělat nic jiného, než si ho nechat pro sebe, byla nadmíru spokojená. Celičkový den havaj, pěkný příjem a postavení. Jediná starost, kterou měla, byla starost sama o sebe. Generál se v kasárnách pěkně nebaštil a ještě přinesl domů. No, není to pohoda? Vždyť jednou

se jí zdál sen, že musí vstávat do práce a když se probudila, měla návaly a osypala se po celém těle. Tři dny byla na šrot. V tu chvíli si uvědomila, že její choť je poklad.

Je to k nevíře, ale vše se odehrálo velmi rychle a nenápadně. Nikdo netušil, odkud generál přišel, najednou, kde se vzal, tu se vzal – byl tu. U útvaru se objevil jako duch, jen odstupující velitel znal pravdu. Rád ale mluvil ze spaní a dělalo mu to radost, protože celý život musel držet nějaké vojenské tajemství a byl z toho již unaven, stal se hypertonikem a měl tik. A tak všechno vykecal ze spánku. Jeho žena neudržela jazyk za zuby ani ve dne a pěkně si popovídala u kadeřnice. Neověřená zpráva chrápajícího velitele se dostala ven, ale málo kdo jí věřil, neboť každý přenašeč této informace si něco přidal a zanedlouho se zrodil příběh muže a jeho cesty vzhůru. Verzí bylo několik, ale základní kostra příběhu zůstávala stejná.

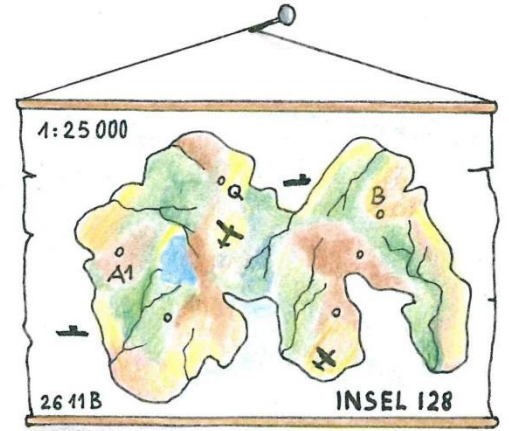
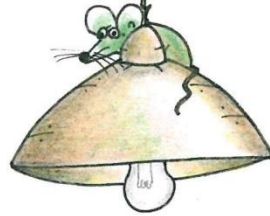
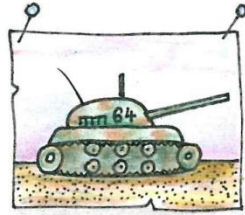
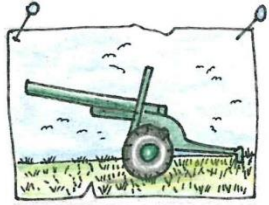
PORADA

Jednoho dne, říká se, že to bylo v úterý, konalo se jako obvykle sezení generálního štábu. Hlavní předsedající generál si o přestávce lámal hlavu nad tím, že na té sešlosti mu něco nesedí. Stále nemohl přijít na to, co to je, až se mu konečně náhle rozsvítilo, když potkal na chodbě nějakého úředníka. To je ono! Mezi shromážděnými generály seděl civil! Takový skandál se musí okamžitě prošetřit! V duchu se pochválil, že jako jediný na to přišel a ihned po přestávce přerušil bod programu „ Nákup dvou kusů ponorek z jisté nejmenované země“ a svým dlouhým ukazováčkem zamířil na jedno místo, jako by měl na nehtu mušku od samopalu vzor 26.

„ Hle civil! Kdo jste? ! Okamžitě vyklopte jméno, rodné číslo, heslo a jméno manželky! A žádné vytáčky, já to poznám! “

Civil vyskočil jak na péro: „Pane generále, generálmajor J. K. Rodné číslo 262650/001! Heslo jsem teď zapomněl, to jak jste na mě vyjel, zcela jsem z toho zkoprněl, ale doufám, že si vzpomenu! Manželka je Lída, rozená Šťovíčková, pane generále! “

„ Tak to máte kliku! “ odvětil velitel. „ Heslo není tak důležité, já sám si ho teď nevybavuji, hlavně, že jste si vzpomněl na jméno manželky! Jednu Lídu znám, takže Vám věřím. Vysvětlete mi, kde máte uniformu! “

J. K. to zapálilo a rázně, po vojensku, s hrudí vypnutou, podal následující informaci:

„ Vážený pane vedoucí generále, pánové! Včera večer jsem se pečlivě připravoval na dnešní schůzi. Při studiu všech možných i nemožných informací z oblasti světového vojenství, prozkoumávání map zachycujících reálné nebezpečí ze strany potenciálních nepřátel a všelikých jejich i našich spojenců, především na územích dosud neprobádaných, zjistil jsem jednu skutečnost, která mě natolik překvapila, že jsem si polil uniformu bramboračkou a vzápětí mi tato, jistě významná informace vypadla z hlavy, jako by to byl úmysl zlých sil. To by nebylo to nejhorší, neboť manželka Lída se ochotně nabídla, že udělá výjimku a oděv vypere. Při žehlení se ale tak zakoukala do „ Výměny manželek“, až se zdálo, že je po ní. Když se ale ozvalo z jejích úst „ Taky by mohli udělat pořad Výměna manželů !“, poznal jsem, že je živá. Mezi tím došlo k propálení uniformy žehličkou a co mě nejvíc štve, že to odnesla i má vyznamenání, z nichž se dvě roztavila a čtyři byla nevratně poškozena. Proto jsem dnes v civilu. Pane generále! “

Vedoucí generál s údivem v očích naslouchal a z výrazu jeho tváře bylo zřejmé, že toto vysvětlení ho velmi uspokojilo, neboť i Lída, kterou znal, by byla něčeho takového schopna. S tónem, vyjadřujícím pochopení, odpověděl:

„ Děkujeme za podané vysvětlení, pane generálmajore. Plně si uvědomuji vážnost situace, do které jste se dostal a která Vás vystavila možnému psychickému vypětí. Skočte si po obědě do skladu a vyfasujte si novou uniformu. Vyberte si tam nějaký ten metál, kromě železného kříže za statečnost, ten má již zamluvený tady generálporučík Omáčka. A příště se oholte, já si sice již moc nepamatuji, co jste nám tady předtím povídal, ale vidím dobře. Vlevo od pravého ucha, ve směru jihojihozápad, ve vzdálenosti 3cm, máte dva chlupy! “

Poté se obrátil k ostatním a zvolal: „ Pánové, program dnešní schůze se odkládá na jindy! Jistě si rádi odpočineme a nabereme nových sil. Kantýně zdar! Končím dnešní náročné sezení! “ Mohutné „ZDAR! “ potvrdilo konec porady.

Tak se zrodil generálmajor J. K. Nikdo neví odkud přišel a ve štábu po tom nikdo nepátral, což ani nebylo náplní jeho práce. Jen civilové se dohadovali. Jedni tvrdili, že jde o neznámého agenta, jiní, že je to pravděpodobně uteklý a dosud nenalezený chovanec psychiatrického oddělení č. 8, který si cestou na svobodu vydělal sem tam nějakou tu kačku a dal si udělat plastiku. Jedna bývalá průvodčí vlaku tvrdila, že se jedná o posunovače na nádraží, kterého již práce nebavila a tak šel pracovat jako noční hlídač k bezpečnostní agentuře a našel zálibu v uniformě. Ať už pravda ležela tam či onde, J. K. byl tu a to byla nezvratná skutečnost.

Práce ve štábu byla velmi příjemná, jen pro našeho generála trochu nudná. Začal být aktivní v dobré víře, že bude oceněna jeho aktivita, zaměřená na zvýšení obranyschopnosti země. Navrhl například, aby se manévry konaly častěji a na odpověď, že nejsou finanční prostředky na podobné akce, vznesl námitku, že by si mohl každý voják nosit svačinu z domova, čímž by se ušetřilo na polní kuchyni a možná by nebylo od věci se zamyslet, jestli je nutné vydávat při střelbách patrony. Vojáci by prostě křičeli „ Ratatata! “ To by jistě posílilo bojového ducha a hlasivky, což by se někdy v možné bitevní vřavě mohlo hodit. Takové návrhy ovšem nemohly projít, již jen proto, že vnášely chaos a neklid do zaběhnutého pořádku, který jak každý ví, je základ vojenství vůbec.

Jednou si generál povzdechl: „ Pánové, není Vám trochu nudno? Kdyby aspoň vypukl nějaký ten nepokoj, nebo rebelie, abychom měli co potlačovat. Možná bychom měli nasadit někam tajně rozvraceče, který by takový menší nepokojíček vyprovokoval. “

Kdosi z přítomných generálů sedících u stolu pronesl: „Nech těch keců, sedni si a potlačuj sám sebe! “

Z jiného místa se ozvalo: „Tak se zdá, že jeden rozvraceč našeho klidu už byl nasazen! “

„ Jako blecha do kožichu! “ Dodal další.

Generál se posadil a civěl zamlkle před sebe. Jistě zůstane nedoceněn. Celý den s ním nic nebylo, ani doma, přestože se Lída snažila jak mohla. Nepomohly ani nudle s mákem, které měl tak rád a ráno dokonce vynechal rozcvičku. Na další poradě předal veliteli písemnou žádost s krátkým odůvodněním. Obsahovala požadavek, aby byl, v případě svého skonu, pohřben jako neznámý voják.

Hlavní generál si žádost přečetl a vzápětí, s unaveným výrazem v obličeji, přednesl dlouhou přednášku, ve které nešetřil chválou na našeho generála. Na závěr mu připnul na hrud' železný kříž se slovy: „ Omáčka počká! “ Sám se divil, že dokázal tak dlouho mluvit a začal přemýšlet, jestli by za tento výkon neměl dostat nějakou stužku a také vzápětí o tom, kam ji přišít, neboť mnoho místa na jeho generálské uniformě již nezbývalo. Na závěr předal našemu J. K. diplom a papír, na kterém bylo krátké sdělení:

„Tímto se generálmajor J. K. , teď hned, okamžitě, přeřazuje za zásluhy k útvaru 232425/26, kde bude jistě velkým přínosem. S Vaší odpovědí s vyjádřením díky nespíchejte.

Generál generálů F. J. - Hlavní štáb

Tak to je náš hrdina, generál J. K. , muž na svém místě. Voják, který to neměl lehké při své zarputilosti a oddanosti ke své profesi. A navíc, jak mu říkávala již jeho babička: „ Hochu, s poctivostí dojdeš nejdál na kraj lesa! “ Realita této léty ověřené pravdy ho ale nemohla zlomit. Většina jeho zápal a nadšení nesdílela a čas plynul. Svůj útvar 232425/26 postupně prohnětal až na vrchol a málem se stalo, že byl vyhlášen jako nejlepší nejen doma, ale i v rámci spojenců a dokonce hrozilo, že i protivníků. To vlastně bylo dobře, jelikož člověk nikdy neví, jestli se to zase neobrátil.

Ovšem všechno má svůj konec a za tento si mohl vlastně sám. Začal totiž nutit podřízené, aby se učili ve svém volnu všem možným cizím jazykům, i takovým, kterým nerozumí snad nikdo. Krátce nato podal žádost, aby mohl se svou jednotkou vyrazit na nějakou misi, je jedno kam, pořádek musí být všude. Nejlepší by byla oblast, kde je teplo, ale ne moc velké, příjemné prostředí, není tam moc hmyzu nebo jiných potvor, jelikož by si rád vzal s sebou manželku Lídu a nerad by, aby jí něco d'oblo.

Zanedlouho přišel na útvar dopis z vrchního velení, který již neobsahoval tolik chvály jako ten první, ale strohé sdělení a na konci textu byl dokonce rozmazaný štempl a přes něj několik nečitelných podpisů.

Vážený, přes jednu pátrací organizaci bylo nám sděleno, že máte již odslouženou dostatečně dlouhou dobu, takže vypadněte do civilu. Osobní zbraň a náboje, co jste šlohnul vojínu R. C. , odevzdejte do skladu i s uniformou a botami. Budete si holt muset koupit svoje. Za projevenou iniciativu Vám, doufáme, že naposledy, děkujeme.

S pozdravem „ Bohu dík! “ VVGŠ (Vrchní velení gen. štábu)

Na papíře bylo několik skvrn od zaschlého alkoholu a byl cítit směsicí vodky, rumu s nádechem fernetu a whisky, zřejmě, jak si přítomní t'ukali na oslavu jeho zdárného konce.

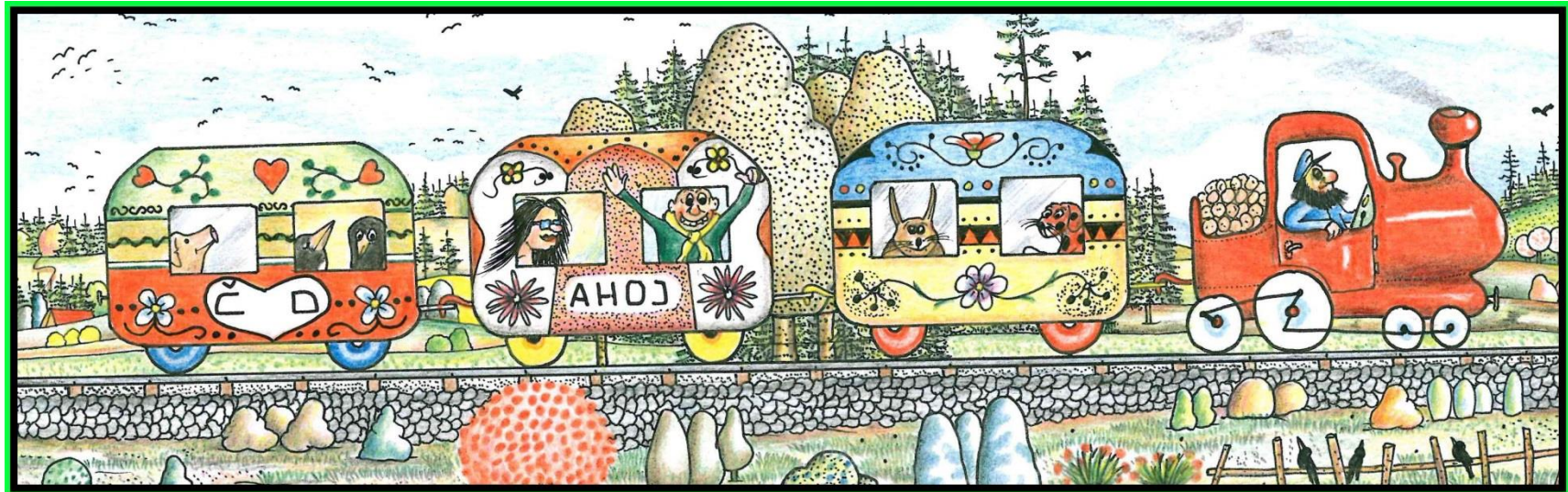
Tak skončil náš generál v propadlišti vojenských dějin. Bylo mu ale osudem dopřáno vykonat ještě mnoho užitečného během pouti civilním životem. J. K. to přece nikdy nevzdává.

A jak to bylo dál? Manželka Lída podala žádost o rozvod a pěkně ho oškubala. Soud přihlédl k její stížnosti o neutěšeném soužití, ve kterém kladla důraz na domácí násilí, neboť musela ráno udělat rajóny, připravit snídani, podat hlášení a zapisovat do tabulky nesmyslné údaje, které jí byly stejně k ničemu. Ten zbyteček volného času a slušný příjem, nemohl vykompenzovat utrpení, které prožívala. Ani volná noha, sauna, pedikúra a manikúra, návštěvy lepších podniků, nestačily zmírnit její bol.

A tak byl generál očesan jako rybíz. Navíc musel hradit sanaci rozhrabané zahrady a veškeré výslužné, které pobíral, padlo na uchování životní úrovně bývalé paní generálové. Tak bylo soudně rozhodnuto v zájmu spravedlnosti a to mohl být rád, jelikož vlastnictví železného kříže ho zachránilo před těžkým žalářem. A přece přišlo něco, co umožnilo J. K. nový začátek. Zrovna, když hledal volný kontejner na přespaní, dostihl ho úřední dopis se sdělením, že dědí malý pozemek u vesničky Prčov, s malým domkem a dvěma králíky po nebožce nevlastní dceři matky bratrance snachy jeho babičky.

Ze samé radosti, ve vidině lepších zítřků, začal prohledávat všechny popelnice a odpadkové koše, vybíral zálohované láhve, které odnášel ihned do hypermarketu a nehleděl přitom na svoji hrdost. Po dvou dnech

mohl s uspokojením konstatovat, že může vyrazit na cestu. Odešel na nádraží, zakoupil lístek a ještě mu zbylo na tři kuřecí párky ze strojně oddělených a semletých nebohých slepiček, hořčici a dva rohlíky. Ve 13,20hod. nasedl do vlaku a od té chvíle ztratilo město jednoho bezdomovce.

PRČOV

Naše vesnička neležela na železnici a každý, kdo se tam chtěl dostat, musel urazit pěšky vzdálenost asi pět kilometrů, přes dva potůčky, jedno plynové potrubí, vytěžený les, kolem zchátralé továrničky na vánoční ozdoby a opraveného kostelíčka, sem tam přes lesík a paloučky. Po další čtvrthodince chůze, u přístupové cesty k vesničce, trčí ze země cedule s nápisem „VÍTEJTE V PRČOVĚ“ a několik dalších zákazových značek: Zákaz vjezdu automobilů osobních i nákladních, traktorů, všech technických strojů, tramvají, trolejbusů, parních válců a vůbec všeho, kromě kol. Jedna značka dokonce upozorňovala na zákaz vletu letedel všech typů a zákaz vplouvání lodí. Nikdo samozřejmě nevěřil, že do malého potoka, který protékal vískou, by se loď, obzvláště zaoceánská, vešla, ale jistota je jistota, neboť každý obyvatel věděl, že za hranicí vsi je možné všechno. Co kdyby se nějaký podnikavec pokusil propašovat chemickou zeleninu za mrzký peníz, nebo ovoce neurčitého původu a chuti, hezky vyleštěné a postříkané nějakým sajrajtem. Mají přece svoje normální.

Generál si pozorně ještě jednou prohlédl značky a protože neobjevil žádnou, která by mu zakazovala vstup, vykročil rázně vpřed. Jeho zděděný domeček ležel hned na kraji vísky a ani ho nemusel hledat. Na brance visel nápis: „Hele, tady to máš, klíč si najdi. Další zpráva je pod třetím sloupkem vlevo. Prče zdar! Starostové.“

AHOJ
ČLOVIČKU

PRČOV

0,2t

Možná se zdá divný podpis starostové, ale tak to tu měli zařízené. Bylo ustanoveno několik starostů v tajné volbě, takže nikdo netušil, kdo to je. Zvolili si i obecního strážníka, který neměl uniformu a byl stejně tajný jako všichni ostatní funkcionáři. Problém byl jen s vyplácením gáže, protože netušili komu. To by ovšem nebyl Prčov, aby nevěděli jak na to. Nejdříve chtěli tento problém vyřešit tak, že by se z obecní pokladny vypláceli všichni, aby nedošlo k omylu a někdo nebyl škodný. To by ale potom nebyla žádná bžunda, až by se zjistilo, že kasa zeje prázdnotou. Vyřešili to posléze ku prospěchu všech. Před vánocemi zapěli stařešinové dětem v mateřské školce tklivé písně zašlých časů, rozdali jim dárečky a pak se v místním šantánu zlinkovali jak zákon káže. Občerstvení a soudek okurek byl již samozřejmě připraven od chvíle, kdy začalo padat listí se stromů, to aby se na nic nezapomnělo. Stejně tak dostatečné množství vaječňáku, griotky a jiných lepidel pro babky. Tak všichni sborem probendili roční gáži neznámého strážce pořádku. Vládla spokojenost a velká prča, až se stěny hospůdky prohýbaly a z kukaček na stěně za pípou ptáček raději ani nevylezl.

Právě proto bylo v Prčově veselo, žádná korupce, nebo jiná nekalá činnost. Nikdo nevěděl kdo je kdo a jakou funkci zastává. Zpočátku v tom byl dost velký chaos, ale postupně si všichni uvědomili, že veselo bude lepší. Nikdy se neztratila ani jedna slepice, pokud se sama nerozhodla někam odejít, dokonce žádný ventilek od kola. Když se potkali dva veseláci na návsi, zeptal se jeden druhého: „Jsi starosta? “ Druhý odpověděl: „To bys rád věděl, co? A ty jsi starosta? “ První na to: „Tůdle, nůdle, neřeknu! “ A hned bylo oběma jasno, že je zase nejasno, takže si stříhli kámen, nůžky, papír, aby bylo jasné kdo platí a šli na pivko.

J. K. se sehnul u třetího sloupku vlevo, nadzvedl kámen a vzal si lístek, který ležel pod ním. Rozbalil zmuchlaný papírek a četl: „Hele, další instrukce najdeš na lísce, metr od plotu u osmého sloupku vpravo.“

„To bude pěkně vypečený spolek“, pomyslel si generál. Došoural se na druhou stranu a zastavil se u vzrostlé lísky. Očima pátral po nějaké zprávičce, ale žádný moták nespatriil. Jen ve výšce asi dvou metrů viselo jablko, což mu přišlo u lísky dost divné. Natáhl se pro něj a utrhнул ho. Jablíčko bylo omotáno izolepou a hned poznal, že bylo půlené. Když se mu podařilo zdolat zámotek, plod se rozpadl na dvě části. Jablíčko bylo pečlivě vydlabané jako dýně a zase papírek. Rozbalil jej a vypadla hašlerka. Četl: „Hele, vem si bombón, branka je otevřená. Prče zdar!“

J. K. se vrátil k brance, otevřel a unaven žuchnul pod první keřík. Konečně byl doma.